

[Grøndahl.]

spektør“ også efter vor opfattelse savner begrundelse, og fordi ændringerne vil formindske udgifterne for kommissionerne.

Ændringsforslag nr. 10, der indebærer en tydeliggørelse, kan vi tiltræde. Det samme gælder ændringsforslagene nr. 11, 12, 13 og 14.

Vi vil stemme for mindretallets ændringsforslag nr. 15, da vi er tilhængere af offentlighedsprincippet.

Med ændringsforslagene nr. 16, 18 og 22, der drejer sig om forlængede tidsfrister, er vi indforstået.

Mindretallets ændringsforslag nr. 17 er en forbedring for den ekspropriationsramte, og ændringsforslag nr. 19 er til gunst for offentlighedsprincippet. Vi kan stemme for dem begge.

Ændringsforslagene nr. 20, 21 og 22 indeholder tydeliggørelse samt forlængede tidsfrister, som vi kan tiltræde.

Ændringsforslag nr. 23 til § 29 indebærer nogen forbedring og præcisering for den erstatningsberettigede, men paragraffen er stadig noget vagt formuleret. Allerede i folketingssamlingen 1961-62 foreslog jeg som ordfører for mit parti, at der skulle være klare regler på dette område. Jeg indrømmer, at en helt udtømmende formulering er vanskelig, og jeg er også opmærksom på, at unødvendig brug af sagkyndig bistand kan give anledning til unødvendige omkostninger. Alligevel kan vi ikke stemme for ændringsforslaget, men vil undlade at stemme.

Lovforslaget er meget betydningsfuldt og omfangsrigt. Det har givet anledning til mange henvendelser til udvalget og til mange spørgsmål fra udvalget til ministeren — ikke mindre end 62. Så vidt jeg kan se, har alle henvendelser haft indfyldelse på ændringsforslagene, og de indvendinger, der af de forskellige ordførere blev fremført ved første behandling, er der også taget hensyn til. For de uafhængiges vedkommende drejer det sig om indholdet i en hel række ændringsforslag, og vi takker udvalget derfor.

Alt i alt betyder lovforslaget mange vigtige forbedringer i de gældende regler, og da den ekspropriationsramte ved denne lov vil få en meget styrket stilling over for

myndighederne, kan vi stemme for lovforslaget ved tredje behandling.

Det samme gælder lovforslaget om bestyrelsen af de offentlige veje.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Jeg vil gerne indlede med at bringe det samlede udvalg en tak for det meget store arbejde, udvalget har udført. Udvalget har ønsket mange oplysninger, og jeg synes også, at vi i ministeriet har bestræbt os for at besvare alle de mange spørgsmål så udførligt som muligt.

At der i en lovgivning af denne karakter kan være forskellige opfattelser af forskellige problemer, er der vel ikke noget mærkeligt i. Jeg skal derfor heller ikke gå ind i nogen større diskussion med de ærede ordførere, som har talt på mindretallets vegne. Jeg skal indskrænke mig til nogle korte bemærkninger.

Først vil jeg gerne sige til det ærede medlem hr. Aage Knudsen, at den henstilling, som det samlede udvalg i betænkningen har gjort sig til talsmand for, vil vi i ministeriet meget gerne følge. Vi vil i den udstrækning, det er muligt, prøve at leve op til denne henstilling ud fra den betragtning, at vi i forvejen havde gjort os overvejelser i retning af det hensigtsmæssige i over for dem, der kommer ud for ekspropriation, at gøre opmærksom på de regler, der er gældende, og de rettigheder, de har ifølge lovgivningen....

Formanden: Jeg henstiller, at samtaler i sidegangen bringes ned til det mindst mulige.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Det ærede medlem frk. Helga Pedersen gjorde nogle kritiske bemærkninger, som vel ikke i så høj grad drejede sig om selve lovforslaget og den skikkelse, det nu antagelig får, men i højere grad om, at vi ikke i ministeriet for offentlige arbejder havde taget tilstrækkeligt hensyn til lovkontorets bemærkninger vedrørende denne sag. Det var ganske særlig det ærede medlems opfattelse, at vi, hvad angår en række paragraffer, hvor der er tillagt ministeren for offentlige arbejder visse beføjelser, burde have været lydhøre over for justits-